

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519597808/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Røverstuen

muligt, at naae dem; thi Isabelle skal ikke løbe ret langt med To." Hendes Gising var rigtig: paa den betegnede Vej saaes Sporet af en skarptravende Hest, og til ydermere Beviis fandtes ikke langt fra Gaarden en Sløjfe, og lidt længere borte en Haandske, begge tilhørende Frøken *Mette*.

Bevæbnede med Bøsser, Pistoler og Kaarder bortilede nu Herren, Junkeren, Ridefogden, Skytten og fire andre veludrustede Karle; og efter dem raabte Fruen „bringer dem døde eller levende!" Et Strykke ville vi ledsage Ansbjergmanden paa hans andet Tog. Til *Vium* stod Sporet tydeligt; men her skulde Man have tabt det, hvis ikke en Bonde, hos hvem Man forespurgte sig, havde berettet: at han et Par Timer før Dag havde hørt Hestetrav vester ud af Byen. Man fulgte dette Viuk, og gjenfandt Sporet; det gik i samme Retning forbi *Hvøm* Kroe. Her erfarede, at Hundene omtrent for to Timer siden havde holdt et slemt Huus. De Flygtendes Fart havde altsaa begyndt at sagne sig, hvilket Sporet ogsaa tydelig gav tilkjende. Forfølgerne kom til *Sjørup*. Her havde en Karl, som i et vist Ærinde stod udenfor Gaarden, hørt en Hest gaae forbi, og troede at skimte Tvende paa den. Men nu ophørte Sporet. Her løb adskillige Veje; alle med dybe og snevre Hjulspor – hvilken var den rette? Flygtingerne havde ingen af dem fulgt, formodentlig af Frygt for at Hesten skulde falde; men vare redne ind i Lyngen. Man gjorde Holdt for at raadslaac. Af trende Hovedveje løb een i Nordvest, een i Sydvest, og een midt imellem. Medens disse, den ene efter den anden, toges under Betragtning, faldt Talen ogsaa paa Nattens vigtige Begivenhed, og især paa den mistænkelige Skriverdreng. Een af Karlene fortalte: at det forekom ham, som om han skulde have seet denne etsteds tilforn, da han stod ved Hestfolkene; men hvor, kunde han ikke mindes. En anden havde et Par Dage iforvejen seet en Ubekjendt tale hemmelig med ham i Skoven, og forekom det ham, som om denne et Par Gange havde sagt: Hr. *Cornet*! Nu opgik der et pludseligt Lys for den gamle Herre. „Ha!" raabte han, „saa følge vi den midterste Vej! den gaaer til *Vestervig*. Jeg tør sværge paa, at Skriverdrengen er ingen Anden, end Majorens tredie Søn, der stod som *Cornet* ved Cuirassiererne. Jeg mindes at Frue *Kirsten* engang har advaret mig for ham, og sagt, at han snusede efter Frøken *Mette*. Og I" – raabte han til Ridefogden. „Naadigherre!" tog denne Ordet, „I saae jo selv Ridefogdens Skrivelse paa *Vestervig*; det er ham, som har narret os Alle; eller ogsaa

St. St. Blicher

Brevet har været falskt; tilmed var han saa stille, ordentlig og arbejdsom, saa høflig og saa ydmyg, at det aldrig kunde falde mig ind, at han var en adelig Herre." „Herskabet ligger i Maanen" sagde den Gamle, og satte sin Hest i Trav; „den som først faaer Øje paa Deserteuren, giver jeg tre Kroner." – Troppen havde vel halvanden Miil at ride, inden den kunde naae det tilsigtede Vadsted gjennem Karup Aa. Imidlertid vil jeg, med Læserens Tilladelse, ile foran derned, og nærme mig de Flygtende, som nu netop berøre den anden Bred.

Den stakkels Isabelle, udmattet af sin dobbelte Byrde, og den første Miils hæftige Løb, gik langsomt og vakkende opad Lyngbakken. Cornetten – thi det var virkelig ham – saae sig ofte tilbage med en bekymret Mine; og hentede sig hvergang et Kys hos sin søde *Mette*, der i Ridedragt sad bag ved ham, og holdt ham tæt omfavnet. „Seer I endnu Intet?" spurgte hun ængstelig; thi selv turde hun ikke see sig om. „Endnu ikke" svarede han; „men jeg frygter – Solen er allerede et Stykke over Jorden; de maae være paa Vejen efter os – naar kun Hoppen kunde holde det ud." „Men eders Broders Vogn?" spurgte hun efter et Ophold. „Den skulde have mødt ved Aaen i Dagningen" svarede han; „jeg kan ikke begribe, hvad der opholder den. Vi have endnu to Miil, inden vi komme ud af Heden, og dersom de imidlertid have fundet det rette Spor. –" I det han saaledes talede, havde de naaet det Øverste af Banken, og den store vestlige Hede udbredte sig nu, som et Hav, foran dem; men ingen Vogn, intet levende Vesen var at opdage. Cornetten holdt stille, for at lade Hesten puste, og gjorde en halv Vending, for des mageligere at kunne oversee den nu tilbagelagte østlige Alhede. Ogsaa den var bar og øde: Intet at see, uden enkelte Tørvestakke; Intet at høre, uden Uhrhanternes Skoggren, Aaens Susen, Isabellens Pusten og deres egne Sukke. En Stund bleve de saaledes holdende, indtil Frøkenen brød Tausheden med det Spørgsmaal: „er der ikke Noget, som rører sig langt borte?" Hun sagde dette med dæmpet Røst, som om hun frygtede for, at det skulde høres paa den anden Side af Ørken. „Det er ikke Tid at tøve længere" svarede han. „jeg frygter at det er eders Fader, som kommer hisset ude." Med disse Ord drejede han atter mod Vesten, og sporede Hesten. „Ak min Fader!" sukkede hun, og omsnoede end fastere sin Bortfører. „I Ungern" sagde han, „– det er nu i den Tid fem Aar siden – laac vi i Nartequarter i en Landsbye.